

[Kaj Hansen.]

søfarende. Det drejer sig også på en række områder om at udvide de nævnte foranstaltninger og skaffe en bedre service til disse sømænd.

Så vil jeg gerne sige, at når det drejer sig om udgifterne, finder jeg, at forslaget er principielt forkert. Jeg skal ikke overdimensionere de beløb, der er tale om, det er principielt forkert, for det er i realiteten en driftsudgift, som de rederer har, og som de vil forsøge at smyge sig uden om. Jeg synes i og for sig, det er meget forstemmende, at rederiforeningen siger, at den ikke ønsker at være med til at betale. Jeg synes, vi skulle gøre den opmærksom på, at den faktisk skulle betale det hele, for det er en driftsudgift, som andre i land må afholde for deres arbejdere på forskellig måde, hvad enten det er marketenderier eller forskellige andre faciliteter, som stilles til rådighed for tillidsmænd og andre, så jeg kan ikke se, hvorfor rederne skulle smyge sig uden om det her.

Vi vil absolut støtte, at disse velfærdsforanstaltninger udbygges, men vi vil gerne i udvalget være med til at se på, om ikke vi kan finde en ordning, således at denne driftsudgift også bliver betalt af rederne.

Wilhelm (VS):

Vi vil støtte lovforslaget her. Det er ikke bare den almindelige inflation, der har udhulet beløbene, det er jo også det, som man kan se i brevet fra Handelsflaadens Velfærdsraad, at antallet af personer, disse bidrag ydes for, er faldet meget stærkt i de sidste 2 år, hvilket ikke kun skyldes de mattere konjunkturer, men også den stadige nedsættelse af bemanningen på skibene ved dispensationer fra bemandingsregler osv. osv.

Samtidig har der i disse knap 30 år, denne ordning har virket, i virkeligheden været et meget kraftigt voksende behov bare for at give en dækning svarende til den, man havde, dengang den blev iværksat, idet gennemsnitstiden, man var væk fra dansk havn, typisk var en 3 måneder i slutningen af 1940'erne, da ordningen blev gennemført, mens gennemsnitstiden væk fra dansk havn nu er blevet 1½ år for nogle af de større skibe i hvert fald.

Det er klart, at det stiller øgede krav til denne slags foranstaltninger, og vi går altså ind for, at man som en nødløsning i en overgangsperiode fordobler beløbene, men jeg vil godt tilføje i den sammenhæng, at vi mener, at det er en nødløsning, og at det ikke bør komme de

søfarende organisationers fællessekretariat til skade, at de har sagt ja til nødløsningen.

Jeg synes i og for sig, det er forstemmende, at ministeren både i fremsættelsen og i bemærkningerne kan skrive, at han er sympatisk stemt over for et udredningsarbejde her for at se på, om ikke det var en helt anden måde, disse ting skulle finansieres på, når der faktisk ikke er sket noget i den retning, samtidig med at man faktisk har liggende et 8 måneders gammelt brev fra Handelsflaadens Velfærdsraad, som lige præcis anbefaler, at man kigger på disse finansieringsordninger og sammenligner med svenske og norske ordninger.

Nu er der altså gået 8 måneder, som ville have været nok, formodentlig, til at finde ud af, hvad det var, der skulle træde i stedet for her til 1. april 1977. Det er så forpasset, nu kan man vel ikke nå det, og derfor denne nødløsning, men til gengæld må vi have et tilsagn om, at det udvalg, som ministeren selv foreslår i fremsættelsestalen, bliver nedsat i en gevaldig fart. Jeg vil gerne tilføje, at jeg mener, at det udvalg skal have et så åbent kommissorium, at man kan drøfte hensigtsmæssigheden i eventuelt at gå over til en fuld statslig finansiering af disse velfærdsforanstaltninger eller til en anden form, som hr. Kaj Hansen var inde på, nemlig om det ville være betimeligt, at dette i virkeligheden blev en 100 pct.s arbejdsgiverudgift.

Anden næstformand (Nathalie Lind):

Finansministeren har ordet på handelsministerens vegne.

Finansministeren (Heinesen):

En række ordførere har givet tilslutning til det foreliggende lovforslag, og andre har udtrykt, at de var indstillet på at gå ind i udvalgsarbejdet og se nærmere på tingene ud fra et positivt ønske om at få problemerne løst. Jeg takker for disse tilkendegivelser.

Til hr. Arentoft skal jeg sige, at det er ikke rigtigt, når hr. Arentoft siger, at det i Norge er således, at det hele betales af statskassen. Derudover skal jeg kun sige, at først gjorde hr. Arentoft gældende, at han gerne ville gøre noget mere for søfolkene, og derefter citerer hr. Arentoft hr. Wøldike Schmith for, at man skal være tilbageholdende med de offentlige udgifter. Umiddelbart var det en lille smule svært at se, hvordan det skulle hænge sammen, det var sådan lidt frem og tilbage og op og ned og ud og ind, men så fik man jo det sædvanlige